

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2615208358
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2615208358.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a sudcov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: Y. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom u matky, v konaní zastúpená kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, dieťa rodičov - matka: I. D., nar. XX. XX.XXXX, bytom Y., H. XXX, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Katarína Filová, s.r.o., so sídlom Bratislava, Konventná 7/625, a otec: I. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., H. XXX, právne zastúpený: JUDr. Lenka Čomajová, advokátka, so sídlom Senica, Hurbanova 486/2, o zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 04. novembra 2015, č.k. 1P/80/2015-56, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvého stupňa zamietol návrh otca, ktorým sa tento domáhal zníženia výživného na maloletú Y. zo sumy 150 eur mesačne na sumu 100 eur mesačne od 24.09.2015. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 26, § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh je nedôvodný. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že otec návrhom podaným na súde prvého stupňa dňa 24.09.2015, žiadal znížiť výživné z dôvodu poklesu príjmov, keď v čase rozvodu manželstva pracoval vo firme D. G., a.s. s čistým mesačným príjmom 1.086,87 eur, kde po dvanástich rokoch skončil pracovný pomer (zamestnávateľ mu chcel dať výpoveď s čím nakoniec súhlasil). Tam pracoval na zmeny, ktoré už nemôže vykonávať, nakoľko od júna 2014 má zdravotné problémy a tieto mu sťažujú hľadanie práce. V súčasnom zamestnaní dosahuje mesačnú mzdu 540 eur brutto. S dcérou sa nestretáva, hoci bývajú v jednom rodinnom dome, zaujíma sa však o ňu a keď má peniaze vždy jej niečo k sviatku kúpi alebo jej dá peniaze, vyživovaciu povinnosť určenú súdom vo výške 150 eur mesačne si však nedokáže plniť v plnej výške, takže platí len 50 eur. Nemá totiž dostatok peňazí a musí splácať dlhy, ktoré im vznikli ešte počas trvania manželstva s matkou maloletej. Matka s návrhom nesúhlasila a žiadala ho zamietnuť s poukazom na skutočnosť, že otec sa o maloletú nezaujíma a výživné platí len nepravidelne, hoci je riadne zamestnaný a jeho životné náklady sú minimálne. Kolízny opatrovník s návrhom otca na zníženie výživného takisto nesúhlasil, keďže maloletá navštevuje už druhý stupeň základnej školy a náklady na jej výživu vzrástli. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že rozsudkom Okresného súdu Senica sp.zn. 11P/8/2012-22 zo dňa 29. februára 2012, právoplatným dňa 30. marca 2012, bolo manželstvo rodičov maloletej rozvedené a maloletá Y. bola zverená do osobnej starostlivosti matky, súčasne bol otec zaviazaný prispievať na jej výživu sumou 150 eur mesačne. V čase rozvodového konania bola matka maloletej zamestnaná ako

čašníčka s priemerným čistým mesačným príjmom 216,04 eur mesačne a otec bol zamestnaný vo firme D. G., a.s., s priemerným čistým mesačným príjmom 1.086,87 eur, rodičia bývali s maloletou v spoločnom rodinnom dome, žiaden z nich nemal ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Maloletá Y. bola v tom čase žiačkou 2. ročníka základnej školy, navštevovala výtvarný a tanečný krúžok, ako aj krúžok anglického jazyka, zo zdravotného hľadiska mala zvýšené náklady na alergiu. Súd prvého stupňa mal preukázané že otec maloletej ukončil pracovný pomer vo firme D. G., a.s. výpoveďou, nakoľko bol dlhodobo práceneschopný a jeho zamestnávateľovi sa to nepáčilo, preto mu dal výpoveď s čím otec napokon súhlasil. Následné hľadanie zamestnania mu skomplikovali zdravotné problémy (príznaky epilepsie evidované od júna 2014), v dôsledku ktorých nemôže pracovať v noci, riadiť motorové vozidlá ani vysokozdvížny vozík. Od 10.07.2014 do 13.05.2015 bol nezamestnaný a bez príjmu, evidovaný na úrade práce, následne od 14.05.2015 do 20.06.2015 pracoval v spol. Y. G. M., v.o.s., odkiaľ odišiel pre operáciu a dvojtyždňovú práceneschopnosť v skúšobnej dobe. V uvedenom období u tohto zamestnávateľa dosiahol príjem 416,78 eur. V súčasnosti od 06.07.2015 otec pracuje vo firme J. G. Z. V. G. s.r.o. R. s priemerným čistým mesačným príjmom 512,14 eur, býva v spoločnom rodinnom dome spolu s matkou maloletej, výdavky na domácnosť nemá žiadne, dom však podľa svojho tvrdenia využíva len málo. V banke spláca prečerpanie spoločného účtu ešte z čias manželstva s výškou dlhu 2.298,68 eur a tiež dve ďalšie pôžičky v nebankovej spoločnosti v sume 3.363,03 eur a 4.406,90 eur. Na cestovné do práce mesačne vynaloží 52 eur, platí internet a telefón mesačne 15 eur. Denne fajčí asi 10 cigariet, alkohol (pivo) požíva približne dva krát týždenne. V roku 2014 mu bol zadržaný vodičský preukaz z dôvodu, že riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu. Otec žiadnu ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá a ohľadom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov prebieha na súde konanie. Matka maloletej pracuje v reštaurácii s priemerným čistým mesačným príjmom 314,07 eur, okrem toho má vedľajší pracovný úväzok s čistým mesačným príjmom 97,14 eur takže má celkový príjem 411,21 eur mesačne a prípadné obslužné vo výške 100 eur mesačne, mimo toho poberá prídavok na maloletú vo výške 23,52 eur. S maloletou Y. a spolu s otcom dieťaťa žijú v jednom rodinnom dome, kde všetky náklady na domácnosť uhrádza matka približne v sume 240 eur mesačne a tiež spláca dva spoločné úvery, jeden po 162 eur mesačne a druhý po 90 eur mesačne, pôžičku na telefón po 20 eur mesačne a maloletej ukladá na stavebné sporenie 15 eur mesačne. Maloletá Y. je žiačkou 6. ročníka základnej školy, ročné školné platí 10 eur, ročné výdavky na výlety a exkurzie sú okolo 20 eur a školské pomôcky 90 eur. Úbor a tenisky na telesnú ju stoja cca 30 eur, ročné výdavky na krúžky ktoré navštevuje (výtvarný a tanečný) predstavujú 150 eur, ročné výdavky na oblečenie maloletej sú 300 eur, výdavky na lieky a masti predstavujú približne 10 eur mesačne, keďže maloletá trpí alergiou a ekzémami. Otec platí výživné nepravidelne a nie v plnej výške (má dlh na výživnom okolo 1.550 eur) a okrem príležitostných darčiekov jej na nič neprispieva, venuje sa jej len minimálne. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k takej podstatnej zmene osobných a majetkových pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie vyživovacej povinnosti otca na maloletú. Príjem otca sa od poslednej úpravy výživného znížil zo sumy 1,086,87 eur na 512,14 eur mesačne, naďalej býva v spoločnom rodinnom dome s matkou maloletej no s tým, že na chod domácnosti neprispieva nijakou sumou a všetky náklady v tomto smere znáša matka dieťaťa. Otcove životné náklady predstavujú len platby za cestovné, stravu, internet a telefón, pokiaľ ide o viaceré dlhy z pôžičiek v nebankových spoločnostiach i v banke, ktoré boli u otca zistené, tieto otec nespláca a tiež neuhrádza riadne a včas ani výživné na maloletú, ktoré je matka nútená vymáhať od neho exekučne. Na druhej strane matka je zamestnaná v dvoch zamestnaniach s celkovým príjmom okolo 411,21 eur mesačne a k tomu prípadné obslužné 100 eur mesačne, čiže jej príjem sa od poslednej úpravy výživného zvýšil, avšak za cenu dvoch zamestnaní s tým, že matka uhrádza všetky náklady spojené s chodom domácnosti v sume približne 240 eur mesačne a tiež dva úvery spolu po 252 eur mesačne, zároveň uhrádza väčšinu nákladov na maloletú Karin , ktoré sa zvýšili jednak s nástupom do druhého stupňa základnej školy, jednak v súvislosti s jej mimoškolskými aktivitami ako aj so starostlivosťou o zdravie. Preto výživné v sume 150 eur na maloletú je primerané a to tak s ohľadom na jej odôvodnené potreby ako aj s ohľadom na zárobkové a majetkové pomery oboch rodičov, pričom u otca síce došlo k poklesu príjmu od poslednej úpravy výživného, nie však v takom rozsahu, ktorý by zakladal dôvod na zníženie výživného, keď sa otec navyše nijakým spôsobom finančne nepodieľa na chode spoločnej domácnosti, naopak je ochotný a schopný vynakladať finančné prostriedky na zakúpenie cigariet a alkoholu, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za odôvodnené životné potreby.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie otec a žiadal ho zmeniť tak, že jeho návrhu na zníženie výživného bude vyhovieť a zároveň mu súd prizná trovy konania. Podľa názoru otca prvostupňový súd nesprávne právne vec posúdil, keďže otec v konaní jednoznačne preukázal

predloženými dokladmi, že v súčasnosti nie je schopný platiť na dcéru výživné v sume 150 eur. V čase poslednej úpravy výživného mal priemerný čistý mesačný príjem 1.086,87 eur a nemal žiadne zdravotné problémy, zatiaľ čo v súčasnosti má mesačný príjem brutto 540 eur (v októbri 2015 mal príjem netto 434,28 eur), z ktorej sumy nie je schopný platiť 150 eur, keďže má na výživnom nedoplatky a tieto spolu s ďalšími dlhmi musí splácať. Podľa jeho názoru súd nezohľadnil jeho príjem a skutočnosť, že pre zlý zdravotný stav nie je schopný nájsť si lepšie platené zamestnanie. O maloletú Y. má záujem, nestretáva sa s ňou, pretože mu v tom bráni matka a stará matka. Pokiaľ ide o spoločný rodinný dom, tu sa zdržiava iba sporadicky, asi pred pol rokom začal bývať u svojej priateľky, ktorej mesačne prispieva na chod domácnosti sumou 50 eur, v práci si platí obedy v sume 20 eur, na cestovné do zamestnania minie mesačne 52 eur a v rodinnom dome platí internet v sume 28,69 eur. Poukázal na to, že matka vykonáva druhé zamestnanie priamo v reštaurácii, kde má riadny pracovný pomer a to počas jej riadnej pracovnej zmeny, teda s druhou prácou jej nevznikli žiadne cestovné ani iné výdavky, tiež pokiaľ ide o výdavky na energie tieto neplatí matka sama, ale jej prispieva jej matka, ktorá býva vo dvore nehnuteľnosti a má prípojku na ich dom.

K odvolaniu otca sa vyjadrila matka a kolízny opatrovník, ktorí navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Matka navyše poukázala na to, že zamestnanie v spoločnosti D. G., a.s., kde dosahoval vyšší príjem, ukončil otec z vlastnej iniciatívy a aj zdravotné problémy si spôsobil prevažne sám z dôvodu nadmerného požívania alkoholických nápojov (úraz ruky, časté pády a pod.) a práve požívanie alkoholických nápojov spojené s častými absenciami na pracovisku boli podľa vedomostí matky príčinou ukončenia jeho predchádzajúcich pracovných pomerov. Namietala tvrdenie otca, že by nebol schopný zo súčasného príjmu platiť doterajšie výživné 150 eur, keďže nemá žiadne náklady na domácnosť a jeho nákladmi (tak ako ich špecifikoval) sú len cestovné 52 eur, internet 28,69 eur, telefón 15 eur a nevyčíslené náklady na stravu. Pokiaľ by otec prestal požívať alkoholické nápoje, prestal fajčiť a prípadne by si aj upravil alebo ukončil zmluvný vzťah s poskytovateľom internetu (bežne je dostupný internet za 10 - 12 eur) nemalo by preňho byť žiadnym problémom mesačne ušetriť sumu 50 eur, o ktorú žiada výživné znížiť. Matka poukázala na to, že otec uvádza viaceré nepravdy; napr. to, že by mu bránila (alebo jej matka) stýkať sa s maloletou, naopak, on sám nemá záujem o stretávanie s dcérou, hoci žijú v tom istom rodinnom dome, tiež nie je pravdivé jeho tvrdenie o prepojení prípojkami ich rodinného domu s matkiným a otec tiež uvádza nepravdu keď tvrdí, že v ich rodinnom dome sa zdržiava len sporadicky a býva u priateľky, keďže matka maloletej má prehľad o tom, kedy príde a kedy odchádza a jeho dlhšiu neprítomnosť by istotne postrehla. Pokiaľ ide o splácanie pôžičiek, matka poukázala na to, že ona aj za otca spláca mesačné splátky dvoch úverov poskytnutých im na bývanie, ktoré záväzky sú zabezpečené záložným právom na ich rodinný dom a v prípade ich nesplácania (na rozdiel od pôžičiek od nebankových spoločností, ktoré použil otec maloletej pre svoju potrebu a ktorých splácaním okrem iného zdôvodňuje aj svoju neschopnosť platiť súdom určené výživné), je tu skutočne reálna hrozba, že matka s maloletou prídu o strechu nad hlavou. Otec maloletej sa podľa názoru matky dlhodobo správa nezodpovedne a kladie uspokojovanie svojich potrieb a financovanie svojich závislostí pred svoje povinnosti voči dcére, necháva matku financovať jeho náklady na bývanie a splácať spoločné záväzky, nemá záujem o výchovu dcéry a neplní si svoje rodičovské povinnosti.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p., po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.) po zistení, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 212 ods. 2 písm. a) v spojení s § 81 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súd podľa § 156 ods.3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať za vecne správny a odvolaniu nebolo možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým zamietol návrh otca na zníženie výživného na maloletú Y. zo sumy 150 eur na sumu 100 eur od 24.09.2015.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne

právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie dôvodnosti zníženia výživného, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým zisteniam a pretože zdieľa jeho právny záver s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku, s ktorým sa plne stotožňuje. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť, preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý navyše v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozsudku. Nad rámec zdôvodnenia obsiahnutého v rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza nasledovné:

V zmysle čl. 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd je garantované právo rodičov vychovávať svoje deti a naopak, deťom sa potom zaručuje právo na rodičovskú starostlivosť a výchovu. Tento ústavne zaručený princíp ochrany práv teda zahŕňa zo strany rodičov zabezpečenie podmienok materiálnej a nemateriálnej povahy na to aby dieťa mohlo dostatočne rozvíjať svoje možnosti a schopnosti vedúce k jeho uplatneniu v spoločnosti. Pokiaľ ide o materiálne podmienky, tie sa realizujú prostredníctvom povinnosti rodičov podieľať sa na vyživovacej povinnosti k svojim deťom podľa kritérií uvedených v ustanovení § 62 Zákona o rodine, pričom je povinnosťou súdu pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti prihliadať na to, v akej miere sa každý z oboch rodičov osobne stará o svoje deti a tento podiel by sa mal vždy zohľadňovať pri posudzovaní rozsahu vyživovacej povinnosti.

Podľa Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Podľa § 62 ods. 4 vety prvej Zákona o rodine pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Podľa ods. 5 rovnakého ustanovenia výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Odvolací súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej praxe vo veciach výživného vychádzajúce z toho, že pokiaľ sa dieťa nachádza vo výlučnej osobnej starostlivosti jedného rodiča, je tu povinnosť druhého rodiča kompenzovať nedostatok vlastnej osobnej starostlivosti o dieťa platením súm určeného výživného, pričom výška jeho vyživovacej povinnosti určenej súdom sa pohybuje v rozmedzí od 20% do 30% čistého mesačného príjmu zamestnaného rodiča, s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam prípadu.

V prejednávanej veci otec svoju argumentáciu založil na poklese jeho príjmov oproti obdobiu, v ktorom bolo výživné vo výške 150 eur určené, ktorý pokles príjmov aj bol v konaní preukázaný a súd prvého stupňa túto skutočnosť v napadnutom rozsudku aj konštatoval. Zároveň však prvostupňový súd v korelácii s ďalšími zistenými okolnosťami správne uzavrel, že pokles otcovho príjmu nezakladá dôvod na zníženie výživného a odvolací súd nemal dôvod s týmto záverom nesúhlasiť, keď z vyjadrenia bývalého zamestnávateľa otca D. G. vyplýva, že pracovný pomer (v ktorom otec dosahoval príjem 1.086,87 eur) bol ukončený ku dňu 05.10.2012 v zmysle § 60 Zákonníka práce dohodou na podnet zamestnanca, čo nutne viedlo súd k záveru, že k jeho strate došlo zavinením otca maloletej, takže jeho argumentácia neobstojí s ohľadom na ustanovenie § 75 ods. 1 Zákona o rodine, v zmysle ktorého súd musí prihliadať na to, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku alebo majetkového prospechu. V uvedenom prípade to znamená, že ak aj došlo k zníženiu príjmov otca, súd by nemal na toto zníženie prihliadať, pretože si ho spôsobil otec sám tým, že opustil lepšie platené zamestnanie a viac sa mu zamestnanie s podobným príjmom nepodarilo nájsť. Nebolo potom preukázané tvrdenie otca, že v nasledovnom období sa mu nepodarilo z dôvodu zdravotných problémov nájsť prácu, kde by dosahoval pôvodné príjmy, keďže k dobrovoľnej strate zamestnania v spol. D. G. došlo k 05.10.2012 a zdravotné problémy, na ktoré sa otec odvoláva (a síce príznaky epilepsie, brániace mu pracovať na viaczmennej prevádzke, riadiť motorové vozidlá a vysokozdvížny vozík), sa mu prejavili podľa jeho vyjadrenia až v júni 2014, o čom svedčí aj predložená lekárska správa z 18.08.2014 a 11.11.2014, takže v období od októbra 2012 do júna 2014 mu ešte zdravotný stav nebránil v hľadaní dobre plateného zamestnania bez zdravotných obmedzení, čo ale dostatočne nevyužil, zostal bez práce až do 05.05.2013, kedy si našiel zamestnanie podstatne menej platené a síce ako operátor v spol. U. Z., a.s., so základnou mesačnou mzdou 600 eur, ktorý pracovný pomer bol tiež ukončený 17.07.2014

zo strany zamestnávateľa z dôvodu častej fluktuácie - práceneschopnosti a neospravedlnenej absencie. Takýto prístup nesvedčí o zodpovednom prístupe otca k práci a tým aj k plneniu jeho vyživovacej povinnosti k maloletemu dieťaťu. Pokiaľ ide o nepriaznivý zdravotný stav otca, odvolací súd dodáva, že otec v konaní argumentoval zdravotnými problémami z r. 2014, nie však súčasnými (predložil iba lekárske nález z neurologického vyšetrenia zo dňa 18.08.2014 a z následného kontrolného vyšetrenia dňa 11.11.2014).

Ďalej odvolací súd uvádza, že pokiaľ by aj odhliadol od vyššie zistených skutočností a síce ľahkovážneho prístupu otca k práci, vrátane otcom zavinenej straty lepšie plateného zamestnania, nebol by tu dôvod na zníženie výživného ani v prípade, ak by súd považoval súčasný príjem otca, zamestnaného ako operátor strojov v spol. J. G., R. v sume 512,14 eur za jediný, z objektívnych dôvodov (zdravotné problémy, ktoré sa prejavili v lete 2014) pre neho dosažiteľný príjem a to s prihliadnutím jednak na výšku nevyhnutných nákladov otca v zmysle ustanovenia § 62 ods. 5 Zákona o rodine, kedy súd nemohol vziať do úvahy výdavky otca ako povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť, to znamená výdavky na cigarety a alkohol, na splátky pôžičiek (ktoré navyše ani nespláca, hoci výživné tiež dlhodobo neplatí), internetu (ktoré výdavky sú zbytočné obzvlášť v takej výške) a rovnako ním v odvolaní uvádzané výdavky na domácnosť priateľky 50 eur, ktoré nemajú žiadne opodstatnenie, keďže otec býva v spoločnom rodinnom dome s matkou a maloletou (čo uviedol on sám v návrhu zo dňa 24.09.2015 a potvrdil na pojednávaní dňa 04.11.2015), ktorej prioritne by mal na domácnosť prispievať, ale tak nerobí. Z jeho súčasného príjmu tak výživné vo výške 150 eur predstavuje 29,29%, ktoré je schopný pri jeho životných nákladoch na svoje jediné dieťa platiť bez ohrozenia vlastnej existencie. Určenie rozsahu vyživovacej povinnosti pri hornej hranici súdom aplikovaného rozmedzia odvolací súd považoval v tomto prípade za primerané, predovšetkým z dôvodu otcovej zodpovednosti za skončenie pracovného pomeru v spoločnosti D. G., potom tiež odôvodnenými potrebami maloletej, ktorá od r. 2012, kedy bolo výživné v tejto sume určené, vyrástla a postúpila do 2. stupňa základnej školy, čím sa jej náklady na výživu podstatne zvýšili a napokon nie je bez významu ani minimálny podiel otca na osobnej starostlivosti o dieťa, keďže v prejednávanej veci z dokazovania vyplynulo, že sa s maloletou nestýka a zároveň ničím nepodložil svoje tvrdenie o tom, že v styku s dcérou mu bráni jej matka a stará matka. Takto zostalo tvrdenie otca o jeho záujme o maloletú iba vo verbálnej rovine, takže potom aj vzhľadom k neplneniu si ani vyživovacej povinnosti (ktorú matka musí vymáhať exekučne), možno o skutočnom záujme otca o dieťa dôvodne pochybovať. Je tu preto namieste aby sa aj nedostatok otcovho záujmu a osobnej starostlivosti o dieťa odrazil na výške výživného.

Pre úplnosť súd záverom uvádza, že súd prvého stupňa dostatočne zistil a vyhodnotil aj aktuálne schopnosti a možnosti matky, keďže vyživovacia povinnosť, na ktorú má dieťa právo, sa vzťahuje zásadne na oboch rodičov. K tomuto odvolací súd dodáva, že matka naďalej, tak ako v čase rozvodového konania pracuje ako čašníčka a v súčasnosti dosahuje podľa zistení súdu čistý mesačný príjem okolo 511 eur (411,21 eur titulom mzdy z hlavného aj vedľajšieho pracovného pomeru spolu s prípadným obslužným 100 eur) oproti príjmom v celkovej výške 432,08 eur vrátane obslužného (s ktorým súd aj vtedy uvažoval), z ktorých výšky vychádzal súd v čase rozvodu pri určovaní výživného. Z uvedeného je zrejme, že matkin príjem odvtedy zaznamenal zvýšenie o necelých 80 eur, pričom na jeho dosiahnutie si musela pribrať aj ďalší úväzok, inak by nebola schopná uspokojovať potreby maloletej, obzvlášť s prihliadnutím na to, že pre pasívny prístup otca k plateniu výživného je bremeno výživy maloletej Y. prevažne na matke. Argumentácia otca v odvolaní, že matka vykonáva druhé zamestnanie priamo v reštaurácii, kde má riadny pracovný pomer a to počas jej riadnej pracovnej zmeny, takže to nevyvolalo potrebu vynakladania žiadnych cestovných ani iných výdavkov, je irelevantná, aj tu však odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ by vedľajší pomer matky vyžadoval náklady na dochádzku, resp. iné náklady, zrejme by s ohľadom na výšku z neho dosahovaného zárobku bol prakticky bez ekonomického významu. Matkina snaha o zvýšenie príjmov však svedčí o tom, že sa na rozdiel od otca snaží plne využívať svoje schopnosti a možnosti, aby dokázala čo najlepšie uspokojovať zvyšujúce sa materiálne nároky maloletej na výživu, pretože je nepochybné, že tieto náklady značne prevyšujú sumu výživného určeného otcovi, ktoré musí uhrádzať matka zo svojich príjmov v rámci plnenia vyživovacej povinnosti na dcéru.

Vzhľadom k všetkým týmto skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď majú predovšetkým na zreteli záujmy dieťaťa, považoval v prejednávanej veci výživné na maloletú v sume 150 eur za primerané a zodpovedajúce tak odôvodneným potrebám maloletej ako aj schopnostiam a možnostiam otca, pričom nebol zistený dôvod na zníženie výživného. O práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust.

§ 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu právo.

Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.